

PAASTUAJA V PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Jr 31:31-34)

Lugemine prohvet Jeremija raamatust:

“Vaata, päevad tulevad,” ütleb Issand, “mil ma teen Iisraeli sooga ja Juuda sooga uue lepingu. Mitte sellise, nagu ma tegin nende vanematega – sel päeval, kui ma võtsin kinni nende käest, et viia nad välja Egiptusemaalt. Selle lepingu nad murdsid, kuigi ma olin nad teinud oma pärisrahvaks,” ütleb Issand. “Aga leping, mille ma teen Iisraeli sooga pärast neid päevi, on niisugune: Ma panen oma seaduse nende sisemusse ja kirjutan selle nende südamesse; siis olen mina nende Jumal ja nemad on minu rahvas. Siis ei õpeta keegi kedagi ega ütle: tunne Issandat! Sest kõik tunnevad mind, nii väikesed kui suured,” ütleb Issand. “Ja ma annan neile andeks nende süü ega tuleta enam meelde nende pattu.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 51:3-4.12-13.14-15. R:12a)

R: Loo mulle, Jumal, puhas süda.

Jumal, ole mulle armuline oma helduse pärast,

kustuta mu ülekohus oma halastuse pärast.

Pese mind hästi mu süüteost

ja tee mind puhtaks mu patust.

R:

Loo mulle, Jumal, puhas süda

ning anna mulle uus, kindel vaim.

Ära heida mind ära oma palge eest

ja ära võta minult ära oma püha Vaimu.

R:

Anna mulle tagasi mu rõõm sinu lunastuse üle

ja kinnita mind oma tahte vaimuga.

Siis õpetan ma üleastujaile sinu teed

ja patused pöörduvad su poole.

R:

(Teine lugemine He 5:7-9)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Kui Kristus alles maa peal elas, tõi ta oma palved ja anumised valjuhäälselt ja ühes pisaratega Tema ette, kes võis teda surmast ära päästa. Ja tema palvet võeti kuulda ning ta sai lahti oma hirmust. Kuigi ta oli poeg, õppis ta kannatuste läbi sõnakuulelikkust. Ja kui ta oli jõudnud täiuslikkusele, sai temast igavese õndsuse tooja kõigile, kes tema sõna kuulavad. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 12:26a)

Kes tahab mind teenida, see käigu minu järel ning seal, kus olen mina, seal olgu ka minu teener.

(Evangeelium Jh 12:20-33)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Nende seas, kes olid tulnud pühadeks Jeruusalemma Jumalale au andma, olid ka mõned kreeklased. Nad tulid Filippuse juurde, kes oli pärit Betsaidast, Galileamaa linnast, palusid teda ning ütlesid: “Isand, me tahame Jeesust näha.” Ja Filippus läks ja rääkis sellest Andreasele ning koos läksid nad ja teatasid sellest Jeesusele.

Jeesus aga vastas ja ütles neile: “Tund on tulnud, et Inimese poeg peab ülendatud saama. Tõesti, tõesti ma ütlen teile: kui nisuiwa ei lange mulda ega sure, jääb ta üksi, aga kui ta sureb, siis ta kannab palju vilja. Kes oma elu armastab, see kaotab selle, kuid kes vihkab oma elu selles maailmas, see hoiab selle alal igaveseks eluks.

Kes aga tahab mind teenida, see käigu minu järel, ning seal, kus olen mina, seal olgu ka minu teener. Ja kes mind teenib, seda tahab Isa austada. Nüüd on minu hing hirmul, ja mida peaksin ma ütlema: Isa, säästa mind sellest tunnist. Kuid just sellepärast ma tulin selleks tunniks. Isa, üleenda oma nime!”

Siis kostis hääl taevast: “Ma olen juba ülendanud ja üleendan veelgi.” Aga rahva hulgast, kes seal seisis ja seda kuulis, öeldi müristamist kuulnud olevat. Teised seevastu kostsid: “Ingel rääkis temaga.” Jeesus aga vastas neile ja ütles: “See hääl ei saanud kuuldavaks minu, vaid teie pärast. Nüüd mõistetakse kohut maailma üle. Nüüd saab selle maailma valitseja välja tõugatud. Ja mina, kui mind ülendatakse kogu maailma üle, tõmban kõiki enda poole.” Seda ütles ta tähendades, millist surma ta pidi surema.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, öeldakse ikka, et Jumala teed on imelised – selle all peetakse silmas, et nad on meile ettearvamatud. Arvestades sellega, et Jumal on meie looja, on ka loomulik, et tema tarkus on meile üle mõistuse. Aga kui tema on meie jaoks ettearvamatu – ja see on tema õigus –, siis samas on see üleskutse meile, et meie oleksime tema jaoks võimalikult ettearvatavad, et ta saaks meid usaldada, et me elaksime tema seaduste järgi ja hoiduksime liiga suurtest riskidest.

Meile on öeldud, et Jumal armastab meid ja meie peame teda armastama, aga meil on ka kindlasti põhjust Jumalat karta, et meie armastus tema vastu ei muutuks ärahellitatud lapse jultumuseks. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Jumalat tuleb karta, sest tema käes on meie saatus, nii siin maailmas kui igavikus.

Matustel kuuleme sageli öeldavat: igavene rahu anna talle, Issand, ja igavene valgus paistku talle... Oleks see ometi nii, et surmaunne uinunuid ootab igavene rahu... Aga võibolla ei olekski see igavene rahu eriti hea. Selles ütlemises on ju ka hirmuäratav noot, mis kõlab musta ironiana: et surres inimene ei ärka enam kunagi, jääb igaveseks magama ja siis ongi rahu, ainult rahu... Lõppematu põrgupiinaga võrreldes oleks igavesel unel kindlasti eeliseid, kuid kas on see tõesti eesmärk, mille silmade ees hoidmine peaks inimest motiveerima hoiduma kurjast ja tegema head?

Kui pärast surma on igavene rahu, mis saab siis taevariigist? Kes on need, kes istuvad seal Jeesuse paremale ja vasakule käele ja on nagu inglid taevas? Kelle jaoks läks Jeesus taevariiki paljusid eluasemeid valmistama? (Jh 14.2) Igavese rahu jaoks piisaks ju täiesti ka igavestest haudadest...

Vanast Testamendist teame, et pärast maailma loomist kuue päevaga, seitsmendal päeval Jumal puhkas. (1Mo 2:2) Heebreakeelne originaaltekst kasutab selle tähistamiseks sõna “šabat”, mis tähendab puhkust, lakkamist ja ka tegematajätmist. Ettekujutus igavesest rahust on üldiselt ajendatud just sellest põhimõttest, et puhkus teenitakse välja raske tööga. Kuid puhkus ei tähenda olematust: kui Jumal seitsmendal päeval puhkas, siis ei teinud see teda olematuks. Jumal andis mõista, et inimene peab puhkama, et koguda jõudu uuteks väljakutseteks. Seega võime loota, et peale põrgu ja igavese kaduviku on olemas ka taevariik – elu pärast surma, selle sõna kõige ülevamas mõttes.

Igapäevaelus jääb aga puhkuserahu meile sageli saavutamatuks unistuseks: pideva konkurentsi tingimustes on mõtted ka puhkuse ajal ikka töö juures. Siis tundub võimalus sellest kõigest end kord välja puhata tõesti ahvatlev. Kui aga töökoht kaob või pensionipäev koidab, tunneb nii mõnigi end üleliigsena. Mitte midagi tegemisest saab kiiresti painav igavus, mis meenutab kõike muud kui taevariiki.

Siin maailmas inimene lõplikku rahu paraku ei leiagi, pensionipõlves lisanduvad igavusele peagi tervisemured ja hakkamasaamise probleemid. Alandus, et kuigi sa oled eluaeg olnud tegus ja aidanud teisi, pead nüüd leppima sellega, et ei saa enam ise hakkama, oled teiste abist sõltuv ja neile võibolla isegi tülik.

Armsad õed ja vennad, Jeesus tunnistab inimliku aususega: “Nüüd on minu hing hirmul, ja mida peaksin ma ütlema: Isa, säästa mind sellest tunnist.” Jeesus kinnitab, et hirmus pole mitte surm ise, vaid suremise protsess. Surma järel ootab aga ülestõusmine hoopis teistsugusesse reaalsusse kui siin maa peal – uude, kujuteldamatusse reaalsusse, kust on selle maailma isand ehk saatan välja tõugatud, kus on rahu, aga ei ole igav, kus puudub tardumus, kuid kus ollakse aktiivsed, kus ei tehta vigu ja kus pole neid enam vaja parandada. Aamen.